

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Mgr. P. Ch.**, zastoupen JUDr. Petrem Veselým, advokátem, se sídlem Kadaň, Nerudova 348, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2014, č.j. 2014/24361-331,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 4. 2014, č.j. 2014/24361-331, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.400,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Veselého, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Brně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 5. 2013, č.j. MPSV-UP/38015/13/BM, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 8. 5. 2013 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“), v níž žádal o poskytnutí kopií všech rozhodnutí nebo usnesení, jimiž byla zákonem předpokládaným způsobem ukončena řízení o předběžných opatřeních podaných podle § 61 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) dne 28. 1. 2013 na podatelnu správního orgánu I. stupně (dále jen „žádost“), neboť žalobce nebyl účastníkem řízení a obsah poskytovaných informací směřoval do soukromí jiných fyzických osob, přičemž informace týkající se soukromí jiných subjektů nelze z důvodu ochrany osobních údajů poskytnout.

Žalobce v žalobě nejprve obecně namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné; nepřezkoumatelné; právně nesprávné; nemá oporu ve spise; v řízení, které mu předcházelo, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, jež mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Konkrétně namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť nebyly vůbec vypořádány jeho odvolací námitky.

Uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je zmatečné a nejasné. Nesouhlasil s neprokázaným tvrzením žalovaného, že žalobce zná účastníky řízení. Názor žalovaného, že osoby, které nejsou účastníky správního řízení, nemohou získat jakékoli informace ze správního spisu, měl za překonaný.

Správnímu orgánu I. stupně vytkl nesprávný procesní postup, neboť pokud tento zjistil, že podání žalobce vykazuje vadu, když neobsahuje souhlas příslušných osob, měl vyzvat žalobce, aby tento nedostatek odstranil. Jelikož tak neučinil, porušil základní zásady činnosti správních orgánů.

Nesouhlasil s právním posouzením věci, že žalobcem požadovaná správní rozhodnutí obsahují osobní a citlivé údaje účastníků řízení, a proto nemohou být žalobci poskytnuty. Tvrdil, že z fotokopie správních rozhodnutí se začerněnými jmény nelze zjistit, jakého účastníka, se řízení týká. Namítal, že se žalovaný nevypořádal s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č.j. 7 A 3/2002-46, což označil za porušení zákazu libovůle.

Dále spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí také v tom, že neobsahuje test proporcionality střetu práva na ochranu soukromí a práva na informace.

Žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasil. Zdůraznil, že správní řízení je neveřejné, přičemž jeho povaha nemůže být prolamována skrze žádosti o informace. Konstatoval, že rozhodnutí, o které žalobce žádal, bylo vydáno ve správním řízení, jehož předmětem bylo posouzení sociální situace T. Ch. Žalobce však nebyl účastníkem daného řízení a ani nebyl oprávněn za účastníka jednat. Přestože lze předpokládat, že mezi účastníkem řízení a žalobcem je širší vazba, žalobce nebyl společně posuzovanou osobou ve smyslu právních předpisů upravujících oblast sociálních dávek.

Vysvětlil, že žádosti žalobce nebylo možné vyhovět dle § 8a informačního zákona, neboť požadované informace obsahují osobní a citlivé údaje ve smyslu § 4 písm. a), b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění rozhodném (dále jen „ZOOÚ“). Odkázal na § 10a ZOOÚ, dle kterého má správní orgán I. stupně jakožto správce údajů povinnost dbát, aby subjekt údajů, jehož údaje zpracovává, neutrpěl újmu na svých právech a aby nebylo neoprávněně zasahováno do soukromého a osobního života subjektů a byla tak zachována jejich lidská důstojnost.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako věcně neopodstatněnou zamítl.

V replice ze dne 15. 9. 2014 žalobce setrval na svých žalobních námitkách, nad to odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č.j. 7 As 64/2013-49.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 8. 5. 2013 žádost ke správnímu orgánu I. stupně o kopie všech rozhodnutí nebo usnesení, jimiž byla zákonem předpokládaným způsobem ukončena řízení o předběžných opatřeních podaných podle § 61 správní řád dne 28. 1. 2013 na podatelnu správního orgánu I. stupně.

O žádosti žalobce rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 20. 5. 2013, č.j. MPSV-UP/38015/13/BM tak, že žádosti žalobce nevyhověl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a informačního zákona. Z odůvodnění vyplývá, že správní orgán I. stupně informace neposkytl z důvodu ochrany osobních údajů jiných fyzických osob. Správní orgán I. stupně byl toho názoru, že žádost směřuje k poskytnutí informací týkajících se soukromí jiných fyzických osob, přičemž žalobce nebyl účastníkem správních řízení.

O odvolání žalobce, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní řízení je neveřejné; žalobce nebyl účastníkem dotčeného řízení a nepředložil titul, který by jej opravňoval k zastupování účastníků, ani jejich souhlas s poskytnutím správních rozhodnutí. Zdůraznil, že požadovaná správní rozhodnutí obsahují osobní a citlivé údaje účastníků dle § 4 písm. a), b) ZOOÚ, proto nelze žalobci poskytnout požadovaná správní rozhodnutí podle § 8a informačního zákona.

Na žádost soudu žalovaný sdělil, že dne 28. 1. 2013 byl na podatelnu správního orgánu I. stupně podán toliko jeden návrh na vydání předběžného opatření. Přičemž po zavedení nové počítačové aplikace již veškeré dokumenty k dané věci nejsou dostupné s tím, že originály listin má k dispozici Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 41 A 61/2016.

Soud si tedy příslušné listiny vyžádal od Krajského soudu v Brně, kterým byly soudu zaslány mimo jiné kopie žádosti o předběžné opatření doručené správnímu orgánu I. stupně dne 28. 1. 2013 a sdělení správního orgánu I. stupně o nevyhovění vydání předběžného opatření ze dne 2. 5. 2013.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 8a informačního zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 4 písm. a) ZOOÚ pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu,

Podle § 4 písm. b) ZOOÚ pro účely tohoto zákona se rozumí citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.

Podle § 10 ZOOÚ při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.

Zásadní žalobní námitkou bylo nesprávné právní posouzení žádosti o poskytnutí informace ze strany správních orgánů. Soud se tak nejprve zabýval tím, zda mohou být žadateli o informace dle informačního zákona poskytnuty informace obsažené ve správních spisech o řízení, jehož účastníkem žadatel o informace není. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č.j. 3 As 193/2014-37, jehož právní věta zní: „*II. Institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je třeba chápat jako speciální vůči poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nespadá-li daná osoba pod definici upravenou v § 38 odst. 1 a 2 správního řádu, může sice žádat o informaci, která je součástí správního spisu, dle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak tímto způsobem jí bude poskytnuta jen taková informace, o kterou sama požádá; nebude jí zpřístupněn celý správní spis.*“. Nejvyšší správní soud v odůvodnění citovaného rozhodnutí k tomu dále uvedl, že „*Zdejší soud pro úplnost dodává, že se k problematice poskytování informací o probíhajícím nebo skončeném správním řízení konstantně staví tak, že institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu, respektive podle § 23 dříve účinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád z roku 1967“), je třeba chápat jako speciální vůči poskytování informací podle informačního zákona. Proto opakovaně vyslovil, že v případech, na něž dopadají naposledy citovaná ustanovení, nelze postupovat podle informačního zákona (viz rozsudky ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001 - 100, a ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007 - 78). Z těchto rozsudků vyplývá, že právo na informace ze správního spisu náleží v plném a neomezeném rozsahu vždy účastníkům správního řízení a jejich zástupcům (a nově též podpůrci podle § 45 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku); jiným osobám jen tehdy, prokážou-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob. Nespadá-li daná osoba pod definici upravenou v § 38 odst. 1 a 2 správního řádu (respektive § 23 odst. 1 a 2 správního řádu z roku 1967), může sice žádat o informaci, která je součástí správního spisu, podle informačního zákona, avšak tímto způsobem jí bude poskytnuta jen taková informace, o kterou sama požádá; široce vymezené právo na přístup k*

celému správnímu spisu se zde neuplatní (více viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106). Rozhodovací praxe zdejšího soudu sice zaznamenala v průběhu času jistý vývoj, který úzce souvisí se změnami, kterými informační zákon prošel (jmenovitě jeho § 14; viz například stěžovatelem odkazovaný rozsudek dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106), pokud se však zdejší soud v některých případech od výše popsaného ustáleného názoru na vztah informačního zákona a § 38 správního řádu částečně odklonil, jednalo se o případy zcela výjimečné, ojedinělé a především opřené o specifické skutkové pozadí takové věci.“.

Z výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podle informačního zákona mohou být žadateli poskytnuty informace, tj. i správní rozhodnutí vydaná ve správních řízeních, ačkoli žadatel o informace nebyl a není jejich účastníkem. Žadatel o informace ze správního spisu však nemá stejná práva jako účastníci řízení, kteří mohou v rámci uplatnění svých procesních práv do správních spisů nahlížet dle § 38 správního řádu, a získávat tak informace ze správních spisů tímto způsobem. Zároveň na rozdíl od účastníka řízení žadateli nemohou být poskytnuty ty informace, jejichž poskytnutí informační zákon nebo jiný právní předpis zapovídá. V dané věci tak rozhodně nemůže obstát právní názor žalovaného, že žalobce nebyl účastníkem řízení, a proto mu nemohly být požadované informace poskytnuty. Tedy skutečnost, že žalobce nebyl účastníkem řízení o návrhu na vydání předběžného opatření podaného dne 28. 1. 2013 na podatelnu správního orgánu I. stupně, není z pohledu informačního zákona relevantní. Námitka žalobce je proto důvodná.

Správní orgány zároveň přikročily k posouzení, zda se na požadované informace nepoužijí výluky stanovené přímo v informačním zákoně, dle kterých nemohou být informace poskytnuty. Soud konstatuje, že správní orgány došly ke správnému závěru, že sdělení obsahuje osobní údaje dle § 4 písm. a) ZOOÚ, tj. jméno, příjmení a adresu bydliště účastníka řízení, který navrhl vydání předběžného opatření.

Žalobcem požadované rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení o předběžném opatření podaném správnímu orgánu I. stupně dne 28. 1. 2013, však dle názoru soudu neobsahuje žádné skutečnosti, které by mohly být považovány za citlivé údaje dle § 4 písm. b) ZOOÚ. Soud si je vědom, že problematika, kterou se zabývá správní orgán I. stupně, je pro dotčené osoby často velmi citlivá, neboť se dotýká jejich sociální situace a zdravotního stavu. Sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 2. 5. 2013 však jakékoli skutečnosti, které by se týkaly sociální situace nebo zdravotního stavu účastníka, neobsahuje. Zároveň neobsahuje ani jakékoli údaje, které by vypovídaly o národnostním, rasovém nebo etnickém původu účastníka řízení, jeho politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, sexuálním životě účastníka nebo obsahovaly genetické údaje ve smyslu § 4 písm. b) ZOOÚ. Soud proto uzavírá, že žalobcem požadované informace neobsahují údaje citlivé ve smyslu § 4 písm. b) ZOOÚ.

Jak je uvedeno výše, správní orgány sice došly ke správnému názoru, že žalobcem požadované informace obsahují osobní údaje účastníka řízení. Avšak obsahuje-li požadovaná informace osobní údaje, neznamená to, že informaci nelze žadateli vůbec poskytnout. Soud v této souvislosti poukazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č.j. 7 A 3/2002-46, která zní: „*Při poskytování informací je dostatečnou ochranou osobních údajů v nich se vyskytujících (§ 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 101/2000 Sb.) jejich znečitelnění v autentickém textu. Nelze proto odmítnout poskytnutí celé uvedené části textu tyto údaje obsahující.*“.

dále na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č.j. 7 As 64/2013-49, dle kterého: „*Důvodnou však Nejvyšší správní soud shledal námitku stěžovatele, že neposkytnutí kopie rozhodnutí o přestupku je zcela nedůvodným a neproporcionálním omezením práva na informace, které postrádá jakékoliv racionální odůvodnění. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75, publikovaný pod č. 2202/2011 Sb. NSS, a ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106) je nutno respektovat ust. § 12 zákona č. 106/1999 Sb., z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených např. na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny. Žádal-li tedy stěžovatel o poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku, pak správní orgány měly postupovat výše uvedeným způsobem a kopii tohoto rozhodnutí v anonymizované podobě mu poskytnout. Důvody, které uvedlo jak ministerstvo, tak i městský soud, jimiž bylo odůvodněno odepření poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku, tj. rozpor s ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a ust. § 38 a 49 odst. 2 až 4 správního řádu, nemohou proto s ohledem na výše uvedené obstát.“.*

Ve světle shora uvedeného je patrné, že tvoří-li osobní údaje pouze dílčí část požadované informace, je třeba poskytnout alespoň tu část rozhodnutí, která osobní údaje neobsahuje. Při takovém postupu mohou správní orgány využít proces anonymizace, kdy v požadovaném rozhodnutí začerní či jinak znečitelní osobní údaje. Tento postup ostatně předvídá i přímo informační zákon v ustanovení § 12, jak vyplývá i z výše citované judikatury. Soud připomíná, že jakékoli omezení práva na informace je nutné vykládat restriktivně (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 394/04, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č.j. 3 Ads 33/2006-57, ze dne 2. 7. 2007, č.j. 1 As 44/2008-116 nebo ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73). Za nezbytné považuje soud zmínit, že žalobce ve svém odvolání správní orgány výslovně upozornil na možnost anonymizovat osobní údaje, žalovaný se přesto s touto možností v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal.

Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č.j. 1 As 229/2014-48, dle kterého „[20] *S vyšší mírou obecnosti zdůvodnění je navíc nutné v případě odmítnutí poskytnutí informace z důvodu ochrany soukromí počítat. Důvody v rozhodnutí veřejný orgán může konkretizovat jen do té míry, ve které ještě nedochází k zásahu do soukromí dotčené osoby.*

[21] *Stěžovatel se v kasační stížnosti dožaduje uvedení typů neposkytnutých informací, jako např. jméno kočky, nebo název tramvajové zastávky u bytu dotčené osoby. Neuvědomuje si však, že již samotné takovéto vymezení určitou informaci o soukromí této osoby poskytují (např. že vůbec chová kočku, nebo že bydlí v bytě a ve městě s tramvajemi). Za takové situace je třeba vymezení znečitelněných informací zobecňovat až do okamžiku, kdy již ani samotné toto vymezení do soukromí nezasahuje.“.*

Právní závěry v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č.j. 1 As 229/2014-48 lze vztáhnout i na danou věc. Správní orgány odmítly poskytnout žalobci požadované informace dle § 8a informačního zákona, jelikož informace obsahují osobní a

citlivé údaje účastníků. Správně tak neuvedly, jaké konkrétní údaje zasahují do soukromí fyzických osob a proč se jedná o osobní a citlivé údaje, neboť jejich uvedení by popřelo ochranu osobních údajů, ke které jsou správní orgány povinny dle § 10 ZOOÚ. V opačném případě by takto chráněné údaje byly žalobci v podstatě poskytnuty. Soud proto považuje za postačující, když žalovaný uvedl, že požadovaná rozhodnutí obsahují osobní a citlivé údaje účastníků správního řízení, které podřadil pod § 4 písm. a) a b) ZOOÚ.

Za nedostatečné však soud považuje vypořádání odvolacích námitek, ve kterých žalobce poukazoval na možnost požadovaná rozhodnutí anonymizovat a na provedení testu proporcionality mezi právem na soukromí účastníků řízení a právem na informace žalobce. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na tyto námitky nikterak nereagoval, nevyjádřil se k možnosti využít anonymizaci požadovaných rozhodnutí v souladu s § 12 informačního zákona. Rovněž tak nevypořádal žalobcův požadavek na provedení testu proporcionality mezi právem na soukromí a právem na informace v dané věci. Přitom postup, ve kterém správní orgán anonymizuje (např. začerněním) ty části požadovaných informací, které nemohou být poskytnuty pro důvody stanovené informačním zákonem nebo jiným právním předpisem, představuje zákonodárcem předpokládanou adekvátní reakci na případy kolize mezi dvěma na ústavní úrovni zaručenými právy na soukromí a na informace. Vzhledem k tomu, že žalovaný nereagoval na odvolací námitky žalobce na provedení anonymizace a testu proporcionality, soud proto shodně se žalovaným považuje žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Jelikož soud dospěl k odlišným právním závěrům ohledně možnosti poskytnutí informace na žádost žalobce ze dne 8. 5. 2013 než správní orgány, a rovněž tak s ohledem na nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí se soud již dalšími žalobními námitkami pro nadbytečnost nezabýval podrobně.

K námitce žalobce, že z žalobou napadeného rozhodnutí je implicitně patrný názor žalovaného, že žalobce zná účastníky řízení, soud konstatuje, že taková skutečnost z rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí netvrdil, a to ani implicitně, že by žalobce účastníky řízení znal. Žalovaný toliko uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce není účastníkem správního řízení o návrzích na vydání předběžných opatření. Z takového tvrzení rozhodně nelze dovodit, že žalobce zná účastníky řízení. Nad to skutečnost, zda žalobce zná, či nezná účastníky řízení, není pro řádné posouzení žádosti o informace podstatná. Soud tak námitce žalobce, že skutečnosti uvedené v rozhodnutí nemají oporu ve spise, nepřisvědčil.

Dále soud nespatořoval pochybení v postupu správních orgánů, když si nevyžádaly souhlas účastníka řízení k poskytnutí informací, neboť se nejednalo o podstatnou vadu žádosti, která by bránila jejímu projednání. Navíc souhlas účastníka řízení s poskytnutím informací není nutný, pokud budou údaje v rozhodnutí anonymizovány.

Soud tedy uzavírá, že jednak žalobou napadené rozhodnutí posoudil jako nepřezkoumatelné a dále shledal, že správní orgány zaujaly v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nesprávný právní názor pro posouzení žalobcova nároku, a proto soud žalobou napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), a jednu paušální částku ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění). Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za úkon podání žaloby, neboť byla podána přímo žalobcem v době, kdy ještě nebyl právně zastoupen a taktéž soud nepřiznal žalobci nárok na náhradu nákladů řízení za repliku ze dne 15. 9. 2014, jelikož v ní právní zástupce velmi stručně a obecně reagoval na vyjádření žalovaného. Právní zástupce žalobce zároveň není plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 6.400,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Veselého, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. června 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková